

Гіперіон

КУПИТИ

Мине якихось вісімсот років, і до загадкових Гробниць часу, що порушують закони Ньютона та загальну теорію відносності, на абсолютно провінційну планету Гіперіон вирушить дивна делегація дивного культу, який боготворить неблаганного монстра. Католицький священник, полковник військово-космічних сил, геніальний поет-лихослов, тамплієр, що водить зореліт-дерево, тихий філософ, приватний детектив та безіменний дипломат – кожен із них має заповітне бажання і потаємну ціль, від яких може залежати майбутнє не тільки кільканадцяти мільярдів людей на двох сотнях планет, а й штучних інтелектів та загадкової постлюдської раси Вигнанців. В епіцентрі пристрастей та політичних інтриг — Гіперіон. В епіцентрі уваги — історії прочан (про війну, про любов, про довкілля, про тілесне кохання та про Літературу-з-Великої-Букви). В епіцентрі подорожі — незбагненна істота, що карає, стинає голови та настромлює жертв на гостряки (не)віртуального Дерева болю, але також обдаровує: благословляє безсмертям, іде проти стрілок годинника та аркушів календаря й існує в статусі Загадки, яку не можна розгадати... Фантастичні премії «Г'юґо» та «Локус» за 1990 рік, звання найкращого перекладного роману в Японії 1995 року і влучна лаконічна характеристика від поважної енциклопедії К्लюта — Ніколлса: «Щонайбільш амбітний епос у жанрі космічної опери». Все це про цикл «Гіперіонових пісень» Дена Сіммонса. І власне про «Гіперіон» — її яскравий, пошанований десятками критиків і тисячами читачів старт.

Пролог

Консул Гегемонії сидів на балконі космічного корабля ебенової барви і виконував рахманіновську прелюдію до-дієз мінор на старожитньому «стейн-веї», що чудово зберігся попри все, а десь унизу в мочарах під ним вирували та завивали якісь ящери, великі і зелені. На півночі громохмарилось. Проти чорно-синього штормового неба виступав обрис хащ із голонасінних велетів, і в знавіснілому небі вежею заввишки дев'ять кілометрів виросла шарувато-купчаста кучугура. Обрій мережили брижі блискавиць. Час від часу поруч із кораблем абияка тінь заблукалої рептилії сліпо натикалася на поле-перепону і з диким вереском сахалася геть, кидаючись пробоем в огорнутий бразолійним серпанком ліс. Консул зосередився на складному пасажі прелюдії і не звертав ані найменшої уваги на все ближчу бурю та прихід ночі.

Задзвенів приймач лінії «світло +».

Консул покинув ґрати, його пальці зависли над клавішами, і він прислухався. Під добрий посвист вітру гуркотів грім. Зі сторони голонасінного лісу долинало жалобне квиління зграї падложерів. Десь у темряві на землі тупий звір просурмив їм у відповідь. Запанувала тиша. Раптовому беззвуччю підспівували напівтони поля-перепони. І знову задзвенів приймач.

— Дідько, — вилаявся Консул і рушив відповісти на дзвінок.

Поки комп'ютер обробляв та розшифровував цей спалах тахіонів, що швидко розпадалися, чоловік налив собі чарку шотландського віскі. Він упав на подушки сидіння в проекційній ніші, щойно моніdisk заблимав зеленим вогником.

— Вмикай, — скомандував Консул.

— Ми обрали вас. Ви повертаєтеся на Гіперіон, — заговорив хрипкий жіночий голос. Картинка ще до пуття не з'явилася: у повітрі всередині ніші бриніли самі тільки коди передачі, за якими чоловік дізнався, що плюс-сигнал надійшов із управлінської столиці Гегемонії — Центру Тау Кита. Точні координати для цього йому були не потрібні. Постарілий, але такий же прекрасний голос Міни Гледстон ні з чим не

сплутаєш. — Ми обрали вас. Ви повертаєтеся на Гіперіон у складі Прощі до Ктиря, — правив він далі.

«Уже розігнався!» — подумав Консул і підвівся, щоби піти із ніші геть.

— Церква Ктиря обрала, а Річ Спільна затвердила як вашу кандидатуру, так і ще шістьох інших осіб, — розповідала Міна Гледстон. — Ваша згода в інтересах Гегемонії.

Консул стояв нерухомо в ніші, повернувшись спиною до мерехтливих кодів передачі. Навіть не озирнувшись, він підняв чарку й осушив її.

— Ми в надзвичайно плутаній ситуації, — провадив своєї втомлений голос. — Три стандартні тижні тому наше консульство та місцеве самоврядування «світлом-плюс» надіслали новини про те, що Гробниці часу починають відкриватися. Антиентропійні поля навколо швидко розширюються, і Ктир виходить на лови далеко на південь, аж ген попід хребет Вузdechки.

Консул розвернувся і впав на подушки. Перед ним висіла голограма древнього обличчя Міни Гледстон. Її очі виглядали не менш утомленими, ніж звучання її голосу.

— Щоб устигнути до відкриття Гробниць, ми негайно відрядили особливе з'єднання ВКС із Парваті для евакуації громадян Гегемонії. Їхній час-у-борг становитиме трохи більше від трьох гіперіонських років. — Жінка замовкла, і Консулу здалося, що він іще ніколи не бачив Виконавчу директрису Сенату такою похмурою. — Нам не відомо, чи встигне евакуаційний флот. Але це ще квіточки. На підході до системи Гіперіона ми виявили... міграційний рій Вигнанців... щонайменше чотири тисячі одиниць. Евакуаційна група заледве їх випереджає.

Консул розумів, чому вагається Гледстон. Міграційний рій Вигнанців міг складатися із найрізноманітніших кораблів, що варіюються в розмірі від одномісних бій-розвідників аж до бляшаних міст і панцирних комет з десятками тисяч міжзоряних варварів.

— Об'єднаний штаб Збройних сил вважає це великим наступом Вигнанців, — вела далі розповідь Міна Гледстон. Корабельний комп'ютер

так спроектував голограму, що сумні карі очі жінки, здавалося, гляділи прямо в душу Консула. — Чого вони прагнуть: установити контроль над Гіперіоном через ті Гробниці часу або ж розгорнути масовану атаку на Всемережжя — ми можемо тільки здогадуватися. Тим часом із системи Камна вже стартував бойовий флот ВКС, до якого прикріплено власний інженерний дивізіон для побудови телепорту. Зараз вони йдуть на допомогу евакуаційним силам. Та залежно від розвитку подій ми їх можемо відкликати.

Консул кивнув і якимось неуважно підніс чарку з віскі до губ. Насупився, помітивши, що вона порожня, і впустив на рясний килим, що встилав підлогу голографічної ніші. Навіть без військової освіти та підготовки він розумів усю складність тактичних ухвал, які мала винести Гледстон і разом із нею начальники об'єднаного штабу. Тільки за умови побудови військового теле-порту в системі Гіперіона (а це витрата несусвітніх коштів) можна чинити хоч якийсь опір Вигнанцям. І які б таємниці не зберігалися в Гробницях часу, вони все одно потраплять до рук ворога Гегемонії. Якщо ж флоту вдасться вчасно його спорудити і Гегемонія зважиться всіма силами боронити всаміт-нений, далекий і колоніальний світ Гіперіона, Всемережжя наразиться на страшенний ризик пропустити атаку Вигнанців у якому-небудь іншому місці периметру. В найгіршому разі, варварам удасться захопити телепорт і проникнути в саме Всемережжя. І Консул спробував уявити реальність, у якій закуті в броню війська Вигнанців рушають у портали, аби вийти в бозна-які столичні міста цілої сотні світів.

Він пройшов крізь голограму Міни Гледстон, підняв склянку і відправився за добавкою віскі.

— Ми вас обрали для участі в прощі до Ктиря, — повторило зображення старої директриси, яку новинарі залюбки порівнювали з Лінкольном, Чер-чиллем, Альварес-Темпом чи то будь-яким іншим легендарним політиком

Землі із часів до Гіджри, модного серед преси в той або інший момент. —

Тамплієри надсилають свій корабель-дерево «Іггдрасіль», — правила далі

Гледстон. — Командир евакуаційного корпусу має наказ пропустити його. Із тритижневим часом-у-борг ви зможете перехопити «Іггдрасіль», перш ніж він встигне квантуватися із системи Парваті. На його борту вже будуть шестеро інших прочан, обраних Церквою Ктиря. За даними нашої розвідки, щонайменше один із сімох пілігримів грає на користь Вигнанців. Станом на зараз... ми не маємо... жодного уявлення, ким він може бути.

Консул не втримав посмішки. Поміж усіх ризиків, на які зараз доводиться йти Гледстон, один полягав якраз у тому, що старій жінці довелося вирішувати, чи цим шпигуном Вигнанців не є сам Консул і чи вона щойно не передала йому ключову інформацію по «світлу +». А чи й справді раптом для нього це була новина? Адже пересування флоту можна відстежити, щойно кораблі вмикають рушії Гокінга, тому в разі якщо Консул - таки агент

Вигнанців, відвертість директриси можна вважати спробою його залякати.

Усмішка чоловіка розтанула, він відсorbнув віскі.

— Серед обраних прочан — Сол Вайнтрауб і Федман Кассад, — повідомила

Гледстон.

Консул нахмурих брови. Він втупився в хмару цифр-іскринок, що, наче рій комашні, обліпила обличчя літньої дами. Лишалось п'ятнадцять секунд плюс-

сигналу.

— Нам не обійтись без вашої допомоги, — сказала Міна Гледстон. — Нам конче необхідно розкрити секрет Гробниць часу та Ктиря. І це паломництво, може статись, — наш останній шанс. Якщо Вигнанці завоюють Гіперіон, їхнього агента треба ліквідувати, а Гробниці запечатати навіки. Будь-яким коштом. Від цього залежить доля Гегемонії.

Передача скінчилась. Світилися лише миготливі координати точки рандеву.

— Записати відповідь? — поцікавився комп'ютер. Попри запаморочливі витрати енергії, необхідні для цього, на кораблі існувала можливість від-

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ